

УДК 327.8

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2025.62.35>

ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ ДОНАЛЬДА ТРАМПА ПІД ЧАС ПЕРШОГО ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО ТЕРМІНУ (2017–2021)

Михайло Комарницький

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
факультет міжнародних відносин, кафедра міжнародних відносин та дипломатичної служби
вул. Січових Стрільців, 19, 79000, м. Львів, Україна*

Руслан Сагановський

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
факультет міжнародних відносин, кафедра міжнародних відносин та дипломатичної служби
вул. Січових Стрільців, 19, 79000, м. Львів, Україна*

Публічна дипломатія, яка лежить в основі сучасних міжнародних відносин, передбачає безпосередній діалог з іноземними суспільствами, а не лише міжурядову взаємодію. У статті досліджуються особливості публічної дипломатії президента США Дональда Трампа у 2017–2021 роках. Зроблено акцент на таких її характеристиках, як персоніфікація зовнішньої політики, орієнтація на принцип «Америка перш за все», відхід від багатосторонності та поширення популістського стилю комунікації. Розглянуто основні інструменти й канали реалізації публічної дипломатії: від «твіттер-дипломатії» до використання традиційних самітів і символічних жестів. У регіональному та тематичному вимірах досліджено підходи адміністрації Трампа до союзників (НАТО, ЄС, Японія, Південна Корея) та опонентів (Росія, Китай, Північна Корея, Іран), а також окреслено ключові елементи економічної та кризової дипломатії, зокрема під час пандемії COVID-19.

Окремо розглянуто економічний та кризовий виміри публічної дипломатії адміністрації Трампа, а саме: протекціоністську торговельну політику у межах концепції «економічного націоналізму» та кризову дипломатію в умовах пандемії COVID-19, яка характеризувалася акцентом на пріоритетній ролі США у виробництві, розподілі та міжнародній комунікації щодо вакцин. Публічна дипломатія Дональда Трампа мала значний, але короткостроковий вплив у вигляді високої ступені медійної видимості та трансформації глобальної дискусії щодо ролі США у світі. Водночас вона зумовила ерозію міжнародної довіри до американського лідерства, послаблення трансатлантичних союзів і зростання рівня геополітичної невизначеності, а у внутрішньому вимірі – загострення суспільно-політичної поляризації.

Ключові слова: публічна дипломатія, дипломатія, Дональд Трамп, «Америка перш за все», м'яка сила, цифрова дипломатія, міжнародні відносини, США.

Президентство Дональда Трампа (2017–2021) стало поворотним моментом в історії американської публічної дипломатії. Його політичний стиль, заснований на популістській риторичі та доктрині «Америка перш за все», суттєво змінив способи комунікації США з іноземною громадськістю та політичною елітою. На відміну від попередніх адміністрацій, які наголошували на інституційній безперервності та багатосторонньому діалозі, публічна дипломатія Трампа була надзвичайно персоналізованою, орієнтованою на ЗМІ та спрямованою на демонстрацію сили, а не на досягнення консенсусу. Це відхилення від традицій робить вивчення його комунікаційних стратегій надзвичайно важливим для розуміння як розмиття, так і переосмислення впливу США на світовій арені.

Метою дослідження є виявлення відмінних рис публічної дипломатії Трампа під час його першого президентського терміну з акцентом на її інструментах, стратегіях та міжнародних наслідках. Аналіз спрямований дати відповідь на три ключові питання: чим підхід Трампа відрізнявся від підходу попередніх президентів, яким інструментам і каналам комунікації надавався пріоритет і якими були наслідки цього підходу для авторитету США та їхнього глобального статусу? Відповіді на ці питання сприятимуть глибшому розумінню того, як стилі політичного лідерства можуть змінити практику публічної дипломатії.

Методологічно стаття базується на дискурс-аналізі офіційних заяв, промов та комунікації Трампа в соціальних мережах, а також на конкретних прикладах дипломатичної діяльності його адміністрації. Порівняльний аналіз з адміністраціями Обами та Буша надає контекст для оцінки новизни та ефектів стратегій Трампа. Такий змішаний підхід дає змогу досліджувати не тільки риторичні особливості, але й інституційні та геополітичні результати.

Джерельна база статті охоплює офіційні документи та матеріали уряду США, зокрема архів Білого дому, виступи та заяви президента Дональда Трампа, а також публікації Державного департаменту, що відображають практику публічної дипломатії у 2017–2021 роках. Використано доробки провідних українських та зарубіжних дослідників у сфері публічної дипломатії, «м'якої сили» та стратегічних комунікацій (Дж. Най [11], Н. Калл [4], К. Бйола [2]). У статті враховано аналітичні матеріали провідних дослідницьких центрів та експертних організацій (Brookings Institution, Council on Foreign Relations [5; 21]), які висвітлюють як інструменти, так і регіональні виміри дипломатії адміністрації Трампа. Важливу частину джерельної бази становлять статті у провідних міжнародних наукових журналах та медіа (Foreign Affairs [20], Public Relations Inquiry [17]), що аналізують як особливості зовнішньополітичного курсу Трампа, так і його вплив на міжнародні відносини. Окрему увагу приділено матеріалам міжнародних соціологічних центрів, зокрема дослідженням Pew Research Center [19], які дають змогу оцінити міжнародне сприйняття США у період 2017–2021 років.

Публічна дипломатія, як галузь міжнародних відносин, означає стратегії, за допомогою яких держави взаємодіють з іноземною громадськістю задля формування сприйняття, впливу на думку та просування національних інтересів. Концепція м'якої сили Джозефа Ная забезпечує теоретичну основу для сучасної публічної дипломатії, підкреслюючи здатність держави досягати бажаних результатів шляхом залучення, а не примусу [11]. В академічній літературі публічна дипломатія часто визначається як перетин стратегічної комунікації та культурної взаємодії, де уряди використовують ЗМІ, культурні програми та офіційні повідомлення для створення сприятливого міжнародного середовища [4]. З настанням цифрової ери вчені вдосконалили цю концепцію, запровадивши поняття цифрової дипломатії, яке наголошує на використанні онлайн-платформ для поширення національних наративів, здійснення комунікації в режимі реального часу та обходу традиційних дипломатичних каналів [2].

Еволюція публічної дипломатії США наприкінці ХХ та на початку ХХІ століть відображає перехід від культурної діяльності часів холодної війни до глобального управління інформацією в умовах після подій 11 вересня. За часів Джорджа Буша публічна дипломатія стала сильно орієнтованою на безпеку, зокрема через зусилля з протидії антиамериканським настроям на Близькому Сході. Ініціативи Державного департаменту були спрямовані на просування американських цінностей, але часто стикалися з критикою за те, що сприймалися як пропаганда. Натомість Барак Обама зробив більший акцент на діалозі, мультилатералізмі та відновленні довіри до міжнародних інституцій. Його адміністрація інтегрувала цифрові інструменти, такі як онлайн-засідання органів влади та платформи

соціальних медіа, проскуючи образ США як партнера, готового до співпраці у вирішенні глобальних викликів [20]. Ці контрастні підходи створили передумови для радикально іншого стилю комунікації, запровадженого Дональдом Трампом.

Поява соціальних медіа кардинально змінила логіку глобальної дипломатії. Такі платформи, як Twitter і Facebook, дають змогу лідерам безпосередньо взаємодіяти з іноземною аудиторією, обходячи традиційні медіафільтри та дипломатичні протоколи. Вчені зазначають, що така еволюція демократизує доступ до міжнародної комунікації, але також прискорює поляризацію та поширення дезінформації [13]. Таким чином, цифрова дипломатія втілює як можливості, так і вразливість такої комунікації, що робить її вирішальним контекстом для оцінки інновацій та зрушень президентства Трампа.

Підхід Дональда Трампа до публічної дипломатії визначався центральною роллю доктрини «Америка перш за все». Цей принцип переосмислив цілі зовнішньої політики США від збереження глобального лідерства до пріоритетності національного суверенітету та економічних переваг. На практиці «Америка перш за все» означала відмову від традиційної ролі США як гаранта багатостороннього співробітництва. У своїй риторичі Трамп наголошував на розподілі зобов'язань, ставив під сумнів давні союзи, такі як НАТО, і критикував міжнародні інституції як обмежувачів американської могутності [17]. Ця орієнтована на внутрішні проблеми візія стала значним відхиленням від глобалістської орієнтації попередніх адміністрацій і визначила тон взаємодії США зі світом.

Одним з визначальних змін за часів Трампа був перехід від мультилатералізму до білатералізму. Тоді як Джордж Буш і Барак Обама часто покладалися на багатосторонні форуми для вирішення міжнародних криз, Трамп віддавав перевагу прямим, індивідуальним переговорам із закордонними лідерами. Перегляд торговельних угод, таких як заміна НАФТА на Угоду між США, Мексикою та Канадою (USMCA), є прикладом цієї стратегії. Так само Трамп віддавав перевагу двостороннім діалогам над колективними заявами G7 або G20, часто порушуючи консенсусний характер цих самітів. Такий підхід відображав транзакційне бачення дипломатії, в якому зовнішні відносини зводилися до розрахунків витрат і вигод, а не до ширших зобов'язань щодо спільних цінностей.

Ще однією характерною рисою публічної дипломатії Трампа була її сильна персоналізація. Президент позиціонував себе як головного представника та переговорника зовнішньої політики США, часто обходячи професійний дипломатичний апарат. Ця модель, орієнтована на лідера, була найбільш помітною у його взаємодії з такими супротивниками, як Північна Корея, де він влаштовував гучні саміти з Кім Чен Ином. Віддаючи перевагу прямому спілкуванню, Трамп маргіналізував інституційний досвід в Державному департаменті та підняв власний імідж як майстра укладання угод [10]. Ця персоналізація розмила межу між національною стратегією та особистим брендом президента, підсилюючи враження, що американська дипломатія нерозривно пов'язана з особистістю Трампа.

Стиль спілкування Трампа ще більше виділяв його публічну дипломатію як популістську та конфронтаційну. На відміну від попередників, які покладалися на ретельно підготовлені промови, Трамп часто використовував імпровізовану риторичу та провокативну мову, щоб мобілізувати свою внутрішню базу під час вирішення міжнародних питань.

Найбільш інноваційним і суперечливим елементом дипломатії Трампа було його широке використання Twitter – явище, яке часто описують як «твітплатія» (twiplomacy). Маючи понад 88 мільйонів підписників до того, як його акаунт було заблоковано в січні 2021 року, Трамп використовував соціальну мережу Twitter як прямий і нефільтрований засіб для оголошення політики, критики супротивників і тиску на союзників [13]. Ця форма комунікації обходила як дипломатичних посередників, так і основні ЗМІ, дозволя-

ючи Трампа миттєво формувати міжнародні наративи. Вчені стверджують, що така цифрова дипломатія посилила його здатність домінувати в глобальних медіациклах, але одночасно послабила узгодженість зовнішньої політики США, оскільки повідомлення часто суперечили офіційним заявам Державного департаменту [14].

Незважаючи на популярність цифрових інструментів, Трамп не відмовився від традиційної дипломатії, а адаптував її до свого індивідуального стилю. Прес-конференції використовувалися не стільки для висловлення послідовних стратегій зовнішньої політики, скільки для підкріплення популістської риторики Трампа та кидання виклику журналістам [9]. Така реконфігурація традиційних форматів підкреслювала роль перформативної дипломатії над інституційними переговорами.

Трамп також сильно покладався на підконтрольні ЗМІ, зокрема Fox News та інші консервативні медіа, щоб посилити свої дипломатичні новели. Ці ЗМІ не тільки підкріплювали його наративи всередині країни, але й поширювали їх на міжнародному рівні, сприяючи формуванню образу Трампа як сильного лідера, що виступає проти істеблішменту [15]. Переплетення партійних ЗМІ з публічною дипломатією розмило межу між внутрішньою політичною комунікацією та зовнішньою політикою, оскільки висвітлення, покликане мобілізувати прихильників у країні, відбивалося на міжнародній аудиторії. Ця динаміка підкреслила, наскільки дипломатія Трампа була невіддільною від його внутрішнього політичного іміджу.

Символічні жести також відігравали центральну роль у дипломатичному репертуарі Трампа. Його перші державні візити, зокрема до Саудівської Аравії у 2017 році, підкреслювали особисті стосунки та урочистість церемоній, демонструючи як лояльність до традиційних партнерів, так і відмову від ліберальних інтернаціоналістських пріоритетів [16]. Мітинги за кордоном, рукостискання, інсценовані у телекамер, та драматичні фотосесії – такі як «вхід» до Північної Кореї в Панмунджомі у 2019 році – продемонстрували віру Трампа в силу дипломатії, що базується на іміджі. Ці дії були спрямовані не стільки на досягнення суттєвих угод, скільки на створення образу сили та непередбачуваності.

Публічну дипломатію Трампа неможливо адекватно зрозуміти без аналізу її регіональних та тематичних аспектів. Взаємодія його адміністрації із союзниками, супротивниками та міжнародними організаціями відображала ширшу концепцію «Америка перш за все», яка послідовно надавала пріоритет короткостроковим вигодам та видимим конфронтаціям над довгостроковим інституційним будівництвом.

Підхід Трампа до традиційних союзників США різко відрізнявся від дипломатії попередніх адміністрацій, орієнтованої на досягнення консенсусу. НАТО часто ставала об'єктом його критики: він публічно ставив під сумнів доцільність існування альянсу і неодноразово звинувачував європейських партнерів у тому, що вони не вносять «справедливу частку» у колективну оборону [20]. Його риторика не обмежувалася закритими переговорами, а розгорталася у світових ЗМІ, часто підриваючи довіру між союзниками. У контексті Європейського Союзу Трамп підтримав Brexit і критикував торговельний профіцит Німеччини, називаючи відносини між США та ЄС незбалансованими та експлуаторськими [19]. В Азії союзи з Японією та Південною Кореєю були переформатовані за транзакційною логікою, при цьому Трамп вимагав збільшення фінансових внесків за розміщення американських військ і погрожував зменшити американські зобов'язання з безпеки, якщо вимоги не будуть виконані [12].

Дипломатія Трампа щодо супротивників поєднувала конфронтацію з вибірковим особистим залученням. Відносини з Росією залишалися неоднозначними: хоча Трамп висловлював захоплення Володимиром Путіним, його адміністрація ввела санкції у від-

повідь на втручання у вибори та регіональну агресію, що створило розрив між риторикою президента та інституційною політикою [18]. У відносинах з Китаєм адміністрація проводила подвійну стратегію економічної конфронтації та ідеологічної конкуренції. Введення Трампом мит ознаменувало початок торговельної війни між США і Китаєм, а риторика його адміністрації все частіше позиціонувала Китай як системного суперника [10]. Відносини з Іраном різко погіршилися після виходу США зі Спільного всеосяжного плану дій (СВПД) у 2018 році, який Трамп розкритикував як «катастрофу», успадковану від Обами. Зміна політики включала поновлення санкцій та вбивство генерала Касема Сулеймані у 2020 році, що призвело до ескалації напруженості [5].

Спалах пандемії COVID-19 висвітлив як сильні, так і слабкі сторони дипломатичної комунікації Трампа. З одного боку, він використовував міжнародні платформи, щоб підкреслити лідерство США у розробці вакцин. З іншого боку, рішення його адміністрації призупинити фінансування та розпочати вихід із Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) у 2020 році підкреслило його недовіру до багатосторонніх інституцій [1]. Цей крок викликав критику з боку союзників та світових експертів у галузі охорони здоров'я, які стверджували, що він підриває міжнародне співробітництво в критичний момент. Дипломатія Трампа під час пандемії підсилювала тенденцію до односторонності та конфронтації, яка визначала значну частину його зовнішньої політики.

Північна Корея заслуговує на особливу увагу як найяскравіший приклад персоналізованої дипломатії Трампа. Пряме спілкування Трампа з Кім Чен Ином – від обміну листами до публічних похвал – було безпрецедентним для чинного президента США. Саміти були представлені як особисті досягнення, і Трамп неодноразово заявляв, що його відносини з Кімом зменшили ризик конфлікту [3]. Проте аналітики сходяться на думці про те, що відсутність перевірених угод про денуклеаризацію виявила обмеження цієї моделі, орієнтованої на лідера. Цей випадок підкреслює, як дипломатія Трампа надавала пріоритет медійному спектаклю та особистому брендингу над інституціалізованими переговорними процесами.

Наслідки публічної дипломатії Дональда Трампа були складними: вони забезпечили миттєву видимість, але створили довгострокові виклики для глобальної авторитетності США. Аналітики погоджуються з тим, що конфронтаційний та орієнтований на лідера характер його підходу підірвав довіру серед союзників та послабив багатосторонню співпрацю. Опитування, проведені Pew Research Center під час його президентства, зафіксували різке зниження міжнародної довіри до лідерства США, особливо в Західній Європі, де рейтинг Трампа впав нижче, ніж у попередніх президентів [21]. Цей розрив у довірі підірвав здатність США мобілізувати колективні дії з таких питань, як зміна клімату, глобальне здоров'я та торгівля.

Водночас риторичний стиль Трампа сприяв внутрішній поляризації навколо зовнішньої політики. Його трактування альянсів, торгівлі та міжнародних інституцій як таких, що експлуатують США, знайшло сильний відгук у його політичній базі, підсилюючи націоналістичний світогляд [8]. Однак це поглибило партійні розбіжності серед американського електорату, оскільки демократи та незалежні виборці ставали дедалі більш скептичними щодо односторонніх підходів. Поляризація дебатів щодо зовнішньої політики зменшила двопартійний консенсус, який історично був основою міжнародної діяльності США, обмеживши стійкість американської дипломатії.

Дебати в наукових та політичних колах висвітлюють головну суперечність: тоді як критики стверджують, що стиль Трампа підірвав вплив США, нормалізувавши односторонність та непередбачуваність, деякі вважають, що його порушення традиційної дипло-

матії змусило як союзників, так і супротивників переглянути свої уявлення про американську потужність [8]. Проте, за загальною оцінкою, витрати переважали вигоди, залишивши після себе ослаблені союзи, знижену довіру та невизначену роль США в міжнародному середовищі після Трампа.

Перший президентський термін Дональда Трампа (2017–2021) ознаменував рішучий розрив з традиціями публічної дипломатії США. Керівний принцип «Америка перш за все» переформував стратегії зовнішньої комунікації, надавши пріоритет трансакційним вигодам, одностороннім діям та персоналізованій дипломатії. Цей підхід наголошував на видимості та результативності, позиціонуючи самого Трампа як центрального актора взаємодії США зі світом. Аналіз демонструє чотири основні риси його публічної дипломатії. По-перше, альянси були переосмислені через призму трансакцій, що послабило НАТО та трансатлантичну солідарність, одночасно вимагаючи збільшення внесків від партнерів. По-друге, ворожі відносини поєднували конфронтацію з безпрецедентним особистим спілкуванням, що було особливо помітно у випадку з Північною Кореєю. По-третє, економічна дипломатія прийняла протекціоністську та націоналістичну риторичку, що проявилось у тарифних війнах та перегляді торговельних угод. По-четверте, такі кризи, як пандемія COVID-19, виявили глибоку підозру до багатосторонніх інституцій, що вилилось у вихід з ВООЗ. Ці закономірності в сукупності ілюструють відхід від дипломатії, орієнтованої на інституції, до комунікації, орієнтованої на лідера, що базується на ефективності та оперативності.

Наслідки такого підходу були значними. Стратегії Трампа привернули увагу світових ЗМІ та знайшли відгук у вітчизняних прихильників, які цінували його відмову від усталених норм. Однак довгострокові наслідки були здебільшого негативними: зниження міжнародної авторитетності, напруженість у відносинах із союзниками та зростання скептицизму щодо надійності США як партнера. Хоча деструктивний стиль Трампа змусив переглянути глобальні уявлення про американську потужність, у політологічному дискурсі переважає думка про втрату репутації та підлив багатостороннього співробітництва.

Публічна дипломатія Трампа може бути інтерпретована як симптом і прискорювач більш широких трансформацій у міжнародній політиці. Поява цифрових платформ, занепад інститутів, заснованих на консенсусі, та відродження популізму створили сприятливе підґрунтя для його нетрадиційних стратегій. Майбутні дослідження повинні вивчити, є ці інновації тимчасовим відхиленням або тривалою переорієнтацією зовнішньої комунікації США. Зрештою, президентство Трампа підкреслило, наскільки стиль лідерства може переосмислити практику публічної дипломатії, залишивши спадщину, яка продовжує формувати дебати про глобальну роль Америки.

Список використаної літератури

1. Aremu S., Adamu A., Obeta O., Ibe D., Mairiga S., Otukoya M., Barkhadle A. The United States Withdrawal from the World Health Organization (WHO), Its Implications for Global Health Governance. *Globalization and Health*. 2025. Vol. 21. URL: <https://globalizationandhealth.biomedcentral.com/counter/pdf/10.1186/s12992-025-01137-0.pdf> (дата звернення: 09.08.2025).
2. Bjola C., Holmes M. *Digital Diplomacy: Theory and Practice*. London: Routledge. 2015. 252 p.
3. Cha V., Fraser Katz K. The Right Way to Coerce North Korea: Ending the Threat without Going to War. *Foreign Affairs*. 2018. Vol. 97 (3). P. 87–100.
4. Cull N. *Public Diplomacy: Lessons from the Past*. CPD Perspectives. USC Center on Public Diplomacy. 2009. 62 p.

5. Fathollah-Nejad A. What the Killing of Qassem Soleimani Could Mean. Brookings Institution, 2020. URL: <https://www.brookings.edu/articles/what-the-killing-of-qassem-soleimani-could-mean> (дата звернення: 05.08.2025).
6. Haass R. World Order 2.0: The Case for Sovereign Obligation. *Foreign Affairs*. 2016. December 2016. URL: <https://www.foreignaffairs.com/world/world-order-20> (дата звернення: 11.08.2025).
7. Haass R. The Pandemic Will Accelerate History Rather Than Reshape It: Not Every Crisis Is a Turning Point. *Foreign Affairs*. 2020. April 7. URL: <https://www.foreignaffairs.com/north-america/pandemic-will-accelerate-history-rather-reshape-it> (дата звернення: 17.08.2025).
8. Kroenig M. The Return of Great Power Rivalry: Democracy Versus Autocracy from the Ancient World to the U.S. and China. URL: https://nsiteam.com/social/wp-content/uploads/2020/07/Kroenig_The-Return-of-Great-Power-Rivalry-compressed.pdf (дата звернення: 08.08.2025).
9. Manor I. The Digitalization of Public Diplomacy. London: Palgrave Macmillan, 2019. 364 p.
10. McFaul M. Cold War Lessons and Fallacies for US-China Relations Today. *The Washington Quarterly*. 2020. Vol. 43 (4). P. 7–39.
11. Nye J. Soft Power: The Means to Success in World Politics. New York: PublicAffairs, 2005. 191 p.
12. O'Shea P., Maslow S. Making the Alliance Even Greater: (Mis-)Managing U.S.-Japan Relations in the Age of Trump. *Asian Security*. 2020. Vol. 17 (2). P. 195–215.
13. Ott B., Dickinson G. The Twitter Presidency: Donald J. Trump and the Politics of White Rage. London: Routledge, 2019. 122 p.
14. Parsi V. The Drift of Trump's America in the Liberal World Order: From Reluctant Rule-Maker to Revisionist Power. *The Wrecking of the Liberal World Order*. Cham: Springer International Publishing, 2021. P. 159–196.
15. Peck R. Fox Populism: Branding Conservatism as Working Class. Cambridge: Cambridge University Press, 2019. 289 p.
16. Qatrani S. Trump, Spectacle, and the Fall of Diplomacy: The Rise of the Third Generation in IR. *SSRN*. 2025. URL: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=5239744 (дата звернення: 01.08.2025).
17. Surowiec P., Miles C. The Populist Style and Public Diplomacy: Kayfabe as Performative Agonism in Trump's Twitter Posts. *Public Relations Inquiry*. 2020. Vol. 10 (1). P. 1–26.
18. Tsygankov A. The Revisionist Moment: Russia, Trump, and Global Transition. *Problems of Post-Communism*. 2020. Vol. 68 (6). P. 1–11.
19. Wike R., Fetterolf J., Mordecai M. U.S. Image Plummets Internationally as Most Say Country Has Handled Coronavirus Badly. *Pew Research Center*. URL: <https://www.pewresearch.org/global/2020/09/15/us-image-plummets-internationally-as-most-say-country-has-handled-coronavirus-badly> (дата звернення: 12.08.2025).
20. Wright T. Trump's Foreign Policy is No Longer Unpredictable. *Foreign Affairs*. 2019. January 18. URL: <https://www.foreignaffairs.com/articles/world/2019-01-18/trumps-foreign-policy-no-longer-unpredictable> (дата звернення: 07.08.2025).
21. Wright T. Trans-Atlantic Scorecard. *Brookings Institution*. URL: <https://www.brookings.edu/articles/trans-atlantic-scorecard-october-2020> (дата звернення: 10.08.2025).

FEATURES OF DONALD TRUMP'S PUBLIC DIPLOMACY DURING HIS FIRST PRESIDENTIAL TERM (2017-2021)

Mykhaylo Komarnytskyy

Ivan Franko National University of Lviv,

*Faculty of International Relations, Department of International Relations and Diplomatic Service
Sichovykh Strilciv Str., 19, Lviv, 79000, Ukraine*

Ruslan Sahanovskyi

Ivan Franko National University of Lviv,

*Faculty of International Relations, Department of International Relations and Diplomatic Service
Sichovykh Strilciv Str., 19, Lviv, 79000, Ukraine*

Public diplomacy, which is at the heart of modern international relations, involves direct dialogue with foreign societies, not just intergovernmental interaction. This article examines the characteristics of US President Donald Trump's public diplomacy in 2017–2021. It focuses on such characteristics as the personification of foreign policy, the focus on the “America First” principle, the departure from multilateralism, and the spread of a populist style of communication. The main instruments and channels for implementing public diplomacy are considered, from “twiplomacy” to the use of traditional summits and symbolic gestures. In regional and thematic dimensions, the Trump administration's approaches to allies (NATO, the EU, Japan, South Korea) and opponents (Russia, China, North Korea, Iran) are examined, and key elements of economic and crisis diplomacy, particularly during the COVID-19 pandemic, are outlined.

The economic and crisis dimensions of the Trump administration's public diplomacy are considered separately: protectionist trade policy within the concept of “economic nationalism” and crisis diplomacy in the context of the COVID-19 pandemic, which was characterized by an emphasis on the priority role of the US in the production, distribution, and international communication of vaccines. Donald Trump's public diplomacy had a significant but short-term impact in the form of high media visibility and a transformation of the global debate on the role of the US in the world. At the same time, it led to an erosion of international trust in American leadership, a weakening of transatlantic alliances, and an increase in geopolitical uncertainty, as well as an exacerbation of socio-political polarization domestically.

Key words: public diplomacy, diplomacy, Donald Trump, “America First,” soft power, digital diplomacy, international relations, United States.

Дата першого надходження рукопису до видання: 23.09.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 23.10.2025

Дата публікації: 23.12.2025